mahti olnud, ennast ligutada. Siis hakkas kart-
ma ja ni waljuste kui wähhä jõudis hüüdma:
„Kullakesseb, ärge ennam toge mona! ärge en-
nam toge mona!“ Sel ajal olli tüdruk hakka-
nud, seddasamma lehma lüpsma. Kui se nüüd
kulis räkimist lehma seest, agga polnud räkijat
nähha; kui pealegi tundis, et olli sesamma heäl,
mis ta öse kuulnud, ehmatas nönda, et sõmiku
sisse kukkus ja lüpsiku ümber lükkas. Agga hirm
andis unt jõudu, ta kargas püsti, joeksis herra
jure ja kaebas: „Oh ma önnetu loom! lehm rä-
kis ja minna piddin kuulma; ei tea mis kurja
se mulle tähhendab! Tulge lauta, lehm rägib!“

„Ja, selle arru läinud nõdraks!“ mõtles herra, agga läks ommeti isse lauta, ja näh! kui sisse astus, siis peial-pois hüdis jälle: „Ärge ennam toge mona, juba se aitab!“ Siis herra pauni ka immeks, ei teadnud, mis se piddi ollema, ja käskis lehma tappa. Sedda siis tehti kohhe, agga lehma maggu wõeti wälja ja heideti kõr-walisse kohta. Peial-poisil olli hea meel, kui näggi, et mona ennam jure ei todud, ja ta pü-dis nüüd teed leida, kust wälja saaks. Se olli raske ja waewalinne, ommeti ta leidis wimaks ukse ja jubba pistis pead wälja ja näggi jälle Jummala walget, — siis tulli uus önnetus.

Hunt tulli kange nälja ga sealt mõda ja kui lehma maggu maas näggi, ei küssinud ennam lubba, waid wõttis ja nelas ahneste alla peial-poisiga tükkis. Agga pois olli nüüd julgem ja piddas nõu, mis tehha; kui sedda sai teinud, siis allustas nõnda hundiga juttu: „Armas sõbr, kallis hunt! sa said praegu kül su-täie, agga ma näen selgeste, polle sinnu kõht weel täis, ja tah-haksin sellepärrast sinna sind juhhatada, kust par-remat leiad!“ „Et rägi, — wastas hunt, — kül ma läbhän!“ Nüüd pois nimmetas laienalt, mis teed piddi minnema, ja se te läks otse peial-poisi wannemate maja jure. „Minne sinna, — ütles, — ja kui maja otsas weikest aknat näed, sealt poe sisse, siis leiad libha ja muud maggu-sat roga!“ Sedda nõnu hunt ei põllanud, püh-kis minnema, kuida olli juhhatatud ja pugges nimmetatud aknast sisse. Ei se olnud asjata waew. Ta leidis mõnda head ja sõi, kunni ennam ei jaksanud. Himmu olli siis ka otsas ja piddi ärra minnema; agga, tühhi teadku! akken olli pisse-maks läinud, ei hundi kerre ennam mahtunud läbbi. Ei se ta mele tulnud, et akken olli ni-samma suur, agga et isse sües olli turbunud. Agga peial-pois olli sedda lootnud ja kui nüüd näggi hunti kimbus ollewa, siis hakkas seddamaid